

סרטים

אהבה ללא הכשרה

נשימה אחת של אושר (פאר, תל-אביב, בריטניה) היא כל מה שמצליחים שרטט ומזכירה במפעל תעשייתי לנושם, שעה שהם מנסים את אותו דבר ומוזר הנקראת אהבה.

היא (ג'ון ריצ'י), בלונדית מטומטמת וחסרת כל ניסיון מיני, הסבורה שהגבר ה' ראשון החושק בה הוא אהבת חייה. הוא (אלן בייטס), צעיר סימפטי, אך מוגבל ו' מתוסבך, שהידע היחידי שלו על המין ה' שני נרכש מחוברת עיון צרפתית, שהוא נושא תמיד בכיסו. את נשימת האושר ה' יחידה, אחרי חודשים ארוכים של חיזורים מטרידים עבור שניהם, הם נושמים שעה שהם מוצאים את עצמם לבדם בדירה. "האם הבאת... אתה יודע מה?" שואלת הנערה, כשהיא כבר אזורת עוז להתפשט לגמרי. "לא, לא יכולתי" מתוודה הבחור, ואינו מגלה לה שלא יכול היה, מפני שבבית המרקחת היתה המוכרת אשה.

"אם כך, מוטב שלא נרחיק לכת," אומרת הנערה. אבל הם הולכים בדרך עד תומה. אחרי ההיוון באים הנשואין. עם הנשואין באה החתונה (טורה הירד), הטורדנית והשתלטנית. אחרי החתונה באה הפלה, ובקבוצתיה חודשי הפרישות. שני בני הזוג, שקשרו את חייהם בגלל תשוקה מינית חולפת, ישלמו כל חייהם עבור אותה נשימת אושר.

היופי שבחיים האפורים. סרטו ה' ארוך הראשון של הבמאי ג'ון שלינגר, הולך בדרך שהתחלה עלידי סרטי הגל החדש הבריטיים, כמו מוצאי שבת ובוקר יום איזו קורטוב של דבש. מבחינה זו הוא מהווה אפילו סימפטום מדאיג. אם ימי שיד סינגון קולנועי זה להישען על גופים מעורפלים של ערים תעשייתיות, שולחנות משפחתיים בבתי דלים, ורימום היופי ה' פויטי שבחיי האפורים של האיש הקטן, הוא עלול להימאס כבר בסרט הבא.

אלא שלסרטו של שלינגר יש יתרון, למי רות השיגרה שבסינגון החדש: הוא כנר וריאליסטי גם בנושא עדן כמו המין. הוא מציג את בעיות המין של דור הנוכה ב' חופש מיני ללא כל הכשרה מתאימה לשאת חופש זה.

גם אחרי שהנתנו יחידו בחתימת המיטה לפני נשואיהם, נאלצים ויק ואינגרד לעזור בספר בליל הכלולות שלהם. הם מאבדים את סיוכיהם לזכות בחיים של אושר, רק משום שבתרבות פורקת מוסר, הם חיים לפי התפיסות המוסריות של הדורות הקוד' מים.

רמאות מוסיקלית

איש המוסיקה (חן, תל-אביב: ארצות הברית) היא האגדה המוסיקאלית של מרי דיט וילסון, אשר תמימות, אינפאנטיליות, עליונות ומעלל מהחים את יסודותיה. זהו סיפור של סוכן-גוסע בעירות אמריקה של ראשית המאה, המולך שולל את הבריות בעזרת שיטת רמאות מחוכמת. הוא מופיע בעיריה כפרופסור למוסיקה, מוצא את המפתח המתאים לליבותיהם של האזרחים הפרובינציאליים, כדי לשכנעם שאין דבר הרוש להם יותר מאשר תזמורת נוער, מהסוג הקיים בחיפה וברמת-גן. כאן שר מתפתים הבריות, משלמים טבין ותקיי לין עבור כלינג'ניה ומדים למנגנים, אוסף הנזול את התרומות, נעלם מבלי שנגנני התזמורת שהקים ידעו להבדיל בין דו ל' סול, או מאיזה צד יש לנשוף בחצוצרה.

אלא שבעיריה מטוימת באיובה מסתבך הנזול. הוא מתאהב במורה המקומית ל' פסנתר (שירלי ג'ונס), נרדף על-ידי סוכנים גוסעים אחרים, החוששים לקילקול שם ה' מיקצוע. הוא עומד לשלם עבור מעלליה, לולא מתרחש הנס, ונגני התזמורת שהקים לומדים באמת לנגן.

אם מתאמצים, אפשר למצוא מאחורי סיי פור-בדים מוסיקאלי זה משמעות סמלית כביכול, על כוחה של המוסיקה לחולל פל-אים. אך אותה מוסיקה המושמעת בסרט, רחוקה מלחולל את הפלא הפשוט של הל-הבת קהל הצופים.

רוברט פרסטון בתפקיד איש המוסיקה, שה' ורקד, מנגן ומחולל בכישרון ראוי להערצה, אלא שביומו של מורטון דיקויס' טה מהאים לסרטים מוסיקאליים שיוצרו לפני עשרים שנה. הומור של פילים, וקלי-לות של דובים, הופכים את הסרט למעמסה.

ניאש להציל את עצמה. נראה שהועדה הוקמה מלכתחילה במטרה להרגיע את הרוחות בלבד.

אולם עם ירידתה של הפועל חיפה נוצר מצב ציני. קבוצת הכוח השייכת למרכז מכבי, מאשימה קבוצות מכבי אחרת, כשהיחידה היכולה להרויח מכך היא הפועל חיפה. משום כך מיהס עתה סריג חשיבות יתר לוועדה. אולם ספק אם חשיבות זו תוקית. הסכור עורך-הדין הנמרץ משה נחשון, המייצג את הפתח-תקאים: "רק ועדה שהנהלת ההתאחדות העניקה לה במפורש סמכויות להעניש קבוצות ראשית לעשות זאת" לוועדת סריג לא ניתנו סמכויות כאלה.

וזהו אולי השערוריה הגדולה שבכולן: שנחשפות שערוריות מבלי שאיש יוכל לנקוף אצבע.

קרקס הפיפיפיפי

נשאר על כנו זה 12 שנה, למרות שבשנתיים השיג הפועל יתרון כמותי עצום על מכבי ובית"ר. כיום רשומות בהתאחדות 197 אגודות הפועל לעומת 20 אגודות מכבי ו-10 אגודות בית"ר. ל-24 אגודות אליצור, 3 אגודות אס"א ו-19 אגודות עצמאיות אין ייצוג בכלל.

טענו אנשי הפועל: "הגיע הזמן לשים קץ למשטר הפיפיפיפי. מוסדות ההתאחדות חייבים להיבחר בבחירה דמוקרטית באסיפה כללית." אם היתה מתקבלת דרישתם, היו משתלטים כליל על 15 ענפי הספורט שבמסגרת ההתאחדות. כי לכל אגודה שרשומים בה 20 חברים יש נציג אחד באסיפה הכללית. אגודה שרשומים בה 200 חברים ומעלה זוכה לשני נציגים. מבחינה זו יש ייצוג שיה לאגדת הפועל בקיבוץ פלוגי, בה רשומים 20 איש המתעמלים פעם בשבוע, לאגדת מכבי באחת המושבות, בה רשומים 199 ספורי טיאם, הפועלים ב-15 ענפי ספורט שונים, משתתפים בליגות ה' שונות ומשיגים שיאים.

כל זמן שעקרונ הפיפיפיפי נשמר, הוא שיקף בקירוב את המציאות הספורטאית במדינה. אנשי מכבי ובית"ר היו מוכנים לוותר להפועל עד גבול אחד: שנציגי הפועל יהיה ייצוג של 50 אחוז במוסדות ההתאחדות, ושאר 50 האחוז יחולקו בין נציגי מכבי ובית"ר, אליצור, אס"א והאגודות העצמאיות. כאשר עמדו נציגי הפועל על דעתם לערוך את האסיפה הכללית, ביקשו נציגי הגוש הדחה עד שתימצא פשרה. כאן גילו עסקני הפועל את צרות המחוזין שלהם ואת קטנוניותם.

למרות הפניות מצד מוזכר ההסתדרות ומנהל רשות הספורט, קיימו את האסיפה, שינו את הרכב מוסדות ההתאחדות. מה שהת' רחש באסיפה דמה לקירקס, שהצחקו אפילו את נציגי אגודות הפועל, שנאלצו להרים ידיים כמו בתיאטרון בובות. זה הביא לפיצוץ שיתוף הפעולה בין האגודות השונות, הכניס את הספורט הישראלי למבוך של בעיות, שספק אם יוכל להחלץ ממנו בעתיד הנראה לעין.

משבר זה העיד שוב כי משטר הפיפיפיפי פסול מעיקרו. אולם הפיתרון אינו בהחלפתו במישטר של אגודה אחת. רק הוצאת הספורט מידיהם של המרכזים המפלגתיים והקמת אגודות עצמאיות הקשורות ברשות הספורט עשויה להבריא את המצב. המשבר ה' נוכחי הוא ההזדמנות הטובה ביותר להתערבות ממלכתית שתפעל בכיוון זה.

על ראש העסקן בוער הכובע

נוכח הלחץ הכבד ונסיון הספורט במשחקים הבינלאומיים ה' קודמים, נאלץ ברים לפרסם בפעם הראשונה כיצד יחולקו 23 אלף הכרטיסים שלא יוצאו למכירה לקהל. מתוך מספר זה יחולקו כ' אלפים הומונות. 6390 כרטיסי-ישיבה ימכרו במחירי הנחה. בין השאר יזכו בהם: מרכזי הספורט — 300 כרטיס; אנשי ועדות ההתאחדות — 170 כרטיס; הסדרנים — 200 כרטיס; עובדי ההת' כרטיס.

מנחם הלר וצבני ברים

אודת — 100 כרטיס; ומאמן הנבחרת — 30 כרטיס. שאר הכר' טיסיס ימכרו לקבוצות הכדורגל בארץ. כדי למנוע הדלפת כרטיסים מצד גורמים אלה, קיבלה ההתאחדות את דרישת הטולס הזה. בפעם הראשונה יודפסו מספרי הכר' טיסיס גם על הביקורת ויערך רישום מדוייק למי נמסרו הכרטיסים. במיקרה שיתפסו כרטיסים, בשוק השחור, קל יהיה לברר מי מכר אותם.

מסויימות. אם תטיל עונשים על קבוצות אשמות, יהיו אלה עונשים בלתי-חוקיים, שתוקפם הוא מפוקפק, שכן עצם הקמת ה' וועדה היא בלתי-חוקית.

בעוד שתקנון ההתאחדות מסמיך את הנהלת ההתאחדות בלבד למנות ועדת חקירה אד-הוק, מינה הפעם הנשיא עצמו את הועדה, העמיד את עצמו בראשה, קבע שלא תהיה שום זכות ערעור על החלטותיה, דבר שיחייב את התערבותם של בתי המשפט האזרחיים במקרה שאחת הקבוצות שתעשנה תסרב להכיר בפסק-הדין.

מצב מגוחך זה נוצר בשל סיבה פשוטה. בעת שהוקמה הועדה, נראה היה שרק הכוח היא מועמדת לירידה. ואמנם קבוצה זו היא שהקימה את כל הרעש, האשימה האשמות גלויות בנסיון

שערוריות הספורטאים הועמדו בצל נוכח שערוריות ה' עסקנים המפלגתיים שגרמו השבוע למצב של תוהו ובוהו כללי בספורט, אימו לשתק אותו כליל. מרכזי אגודות מכבי ו' בית"ר, שהקימו גוש משותף בהתאחדות הספורט, יצאו למלחמה גלויה במרכז הפועל. הם לא הפיעו באסיפה הכללית של הת' אחדות הספורט, הרוו לספורטאים לא להשתתף בנבחרות האלו' מיות, פרשו אף מן ההתאחדות לכדורגל, בהקימם ליגות נפרדות באמצעות קבוצותיהם.

רקע הקרע נעוץ במישג שהפך לגנאי בסמלו את כל הרקבון

נציגי הפועל מצביעים בהתאחדות הספורט

בספורט ה' שראלי — הפיפיפיפיפי. ההתאחדות לספורט בישראל הוקמה עלידי מכבי. כשביקש מרכז הפועל להצטרף, הוא התנה תנאי של ייצוג שיה בהנהלת ההתאחדות ובמוסדותיה. מצב זה

זאת הקנוניות המכוערות ביותר, שעמדה להביא לגורמים מיטוריים רוחה של רבבית ליי, נמצעה השבוע ממש ברגע האחרון. היא היתה קשורה בהופעתה של נבחרת הכדורגל הברזילי' לאית, אלופת-העולם, בישראל, במישק שיערך בעוד כשבועיים נגד הנבחרת הישראלית.

ספק אם יש אטרקציה גדולה מזו לחובבי הספורט. כדי לחזות בהופעתה של נבחרת זו, הוזמנות הנקרות אחת לתקופת-חיים לגבי חובב הכדורגל הישראלי הממוצע, הוא יהיה מוכן לשלם כל מת-שידדש ממנו. גורמים מיטוריים אלה, הנהגלים את עסקי הספס' רות בכל הופעותיה של נבחרת זרה בישראל, הריחו כאן הוזמנות נדירה לעשיית רחמים. גם בלארז'ה היתה זו הקביצה היקרה ביותר שהובאה אי-פעם לביקור בארץ. 33 אנשי הנבחרת הברזילי' לאית, המלחים עלידי צבא של 48 עתונאים, צלמים ומטריטים, יעלו להתאחדות 156 אלף ליי, מזה 90 אלף ליי שילכו ישירות לקופת נבחרת בראזיל.

וכאלו כדי להקל על מלאכתם של ספסרי השוק השחור, העבירו הבוסים של ההתאחדות לכדורגל, המזכיר צבי ברים והגזבר מנחם הלר, החלטה הקובעת שלקראת מישחק זה לא יימכרו לקהל הרגיל אף לא כרטיס אחד. בטענה שכל מכירה לקהל תביא לנזילת כר' טיסיס לשוק השחור, ניסו השניים לארגן מכירת כרטיסים לאגודות הכדורגל בלבד ולמוסדות שונים. היה זה כאילו נטלו העסקנים את הכרטיסים מביסם האחד והעבירום לכיסם השני. אך בזאת עדיין לא הובטח שלא יגיעו לשוק השחור.

קל לתאר מה היה קורה במיקרה כזה. מחירי הכרטיסים היו מאמידים לשחקים נוכח הביקוש. לא יכול היה להיות שום פיקוח לכיסו של מי יורמו כספי הכרטיסים שיימכרו בשוק השחור. נוכח מזימה זו קמה קמחא נוראה. עתונאים החלו לחרחח סביב עסקי הכרטיסים מיטוריים. גופים שונים איימו בהפגנות-מחאה בכדי למנוע עסקות אפלות אלה.

אולם היה זה בעיקר יושב-ראש ההתאחדות, יצחק זאבי, אחד האנשים הישרים שבהתאחדות, שתבע להיציא את הכרטיסים ל' מכירה לקהל.

ברים והלר נאלצו להיכנע, הודיעו שמתוך 41 אלף המקומות באיצטדיון הרמת-גן, יוצאו למכירה ביום ראשון הקרוב 7780 מקומות-ישיבה וכעשרת אלפים מקומות עמידה. עוד לפני שהחלה המכירה התקבלו במשרדי ההתאחדות 350 הוזמנות ממוסדות ומפ' עלים שהזמינו יחד 60 אלף כרטיסים.